

Hedef Kültürde Doğru İletişim İçin Uygun Kelime Edinimi

Acquiring Proper Vocabulary For Correct Communication In The Target Culture

Hasan YILMAZ*

ÖZET

Dilbilgisi-çeviri yönteminden iletişimsel yaklaşıma kadar olan dil öğretim metotları sürecinde her metot, bir önceki metotta tespit ettiği eksiklikleri gidermek iddiasıyla ortaya çıkmıştır. Seksenli yıllarda ise iletişimsel yaklaşımla birlikte, yabancı dil öğrencisinin iletişimsel yetiye sahip olması gerektiği, dilde amacın iletişimsel yetinin kazandırılması olduğu özellikle vurgulanmış; bunun için ise, dört dil yetisinin günlük hayatta ihtiyaç duyulduğu gibi senkronize bir şekilde geliştirilmesi düşüncesi oluşmuştur. Ardından bu yetinin, hedef kültürü göz ardı ederek asla kazanılamayacağı gerçeği de “Kültürlerarası Yaklaşım” ın ortaya çıkmasına sebep olmuştur.

Farklı kültürlerle beslendikleri için Ana dil ile Hedef dilin tam olarak örtüşmemesi son derece doğal bir durumdur. Dil öğrenen bir kimseye önce bu ön bilgi verilmeli ve o kimsenin bu süreçte muhtemelen karşılaşabileceği, istenen güdülenmeyi zedeleyebilecek hayal kırıklıkları yaşamasının mümkün olduğu kadar önüne geçilmeye çalışılmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, ana dilde bile kişinin aktif olarak kullanabildiği kelime hazinesi pasif olarak sahip olduğunun çok küçük bir kısmını oluşturur. Aktif kelime haznesinden, kişinin yazılı ve sözlü iletişim ortamlarında kullanabildiği, pasif kelime haznesinden ise kişinin günlük gerçek dil ortamlarında kullanmadığı ama ilgili dilde yazılı bir metin okurken ya da sözlü ifadeleri dinlerken anlamlandırabildiği kelimeler anlaşılır. Ana dilde günlük tecrübelerimizden de bileceğimiz gibi aktif ve pasif kelime hazinesi arasında kesin sınırlar yoktur. Öğrenilen dilin, içinde bulunulan duruma uygun kullanımı, bu dili ana dil olarak kullanan bir kimsede otomatikleşmiştir ve böyle bir kişi çocukluğundan itibaren içinde yetişip büyüdüğü dış dünyayı dille kavradığı için, dilsel kalıpları bilir. Yabancı dil öğrenen kimsede ise, alışlagelen dilsel kalıplarla kendisini gösteren bu yeti eksiktir”. İşte yabancı dilde önemli olan da kelime hazinesini geliştirmek ve özellikle günlük iletişimde ihtiyaç duyulan fakat pasif kelime haznesinde bulunan kelimeler ve kullanımlarını aktif kelime haznesine dahil edebilmek, böylelikle onları gerçek iletişim ortamlarında duruma ve amaca uygun kullanabilmektir.

Anahtar Kelimeler: Hedef Dil, Kelime Hazinesi, Hedef Kültür, İletişim, İşitsel Metinler
Çalışmanın Türü: Araştırma

ABSTRACT

Several methods have been developed to achieve the aim in teaching foreign language and to teach the target language in the best way. In each method, one of the four skills is focused on more. Each method –from grammar translation to communicative approach- was developed in order to compensate for the deficiency of the earlier one. During the eighties, it was emphasized that the foreign language learner have communicative faculty and that the aim in teaching a language was to have the learner acquire communicative faculty; and subsequently the idea that the four skills should synchronistically be taught in the way it was needed in daily life was introduced. Then the “intercultural approach” appeared owing to the fact that this faculty can never be achieved disregarding the target culture.

It should not be forgotten that the active vocabulary used in the native language comprises only a little part of the passive ones. Active vocabulary comprises the words used by the speaker in oral and written communication, and the passive one comprises the ones that are not actually used in oral or written communication but understood when they are actually read or heard. As we experience everyday, there is no certain line separating the active and passive vocabulary in the native language. Some words, phrases or structures not used in everyday active speech eventually passivize. The language becomes automatic for the person who uses it as native language owing to its constant use in current situations. As the person like this understands the environment s/he has lived since the childhood through language, s/he knows linguistic structures well. This faculty clearly seen in usually used linguistic structures is not perfectly developed in those who learned a foreign language. What is important in learning a foreign language is to develop the vocabulary, trying to activate the passive vocabulary needed in daily communication, and to use them in the most suitable way to the speaker’s aim in the current situations.

It should not be forgotten that German has its special condition in this process.

Another element that facilitates experiencing real dialogues suitable for real communication in everyday life is to conduct the grammar courses in the way that facilitates achieving the goal. That is, the students should firstly be made acquainted with the experience of using vocabulary and structures needed everyday rather than standard grammatical rules. For instance, it is not suggested to teach the perfect (präteritum), in the way it is usually given in German grammar books, before the simple past tense, used more than the other in daily life. As the basic aim in learning a foreign language is to establish communication in the target culture, the simple past tense (perfekt), used more than the other, is more important and it takes the precedence. Another example is that the structures expressing request (Konjunctive II) are placed after other structures because they are considered difficult to learn. However, the structures such as “Ich würde gern ...” I’d like to Ich hätte gern Tea/Lemonade: I prefer tea/lemonade.

* Yrd. Doç. Dr., Selçuk Üniversitesi

Es wäre schön/angerbracht: It would be better...” is more widely used in daily life. Consequently, the mistake in the classical listing of grammatical rules is clearly seen. Therefore, this cliché method should be put aside, and the structures needed most should be taught first without considering the traditional lists in classical grammar books. To make it clear, we can say that a foreign language learner needs, for real communication, to learn “Ich hätte gern” more than “es war einmal.” Therefore, the best way, even in the grammar courses, is that the structures should be listed according to their necessity and frequency in daily real use. Thus, enriching the active vocabulary of the language learner, even in the grammar courses, considered as the mathematics of language; we can help them develop their linguistic faculty and prepare them real situation to practice the target language.

In the environment where the real daily language is used, among the linguistic elements the language learner needs in the simplest dialogues; the structures for bidding farewell at the end of the speech is really as important as the structures used to express salutation and introduction, because ending the communication is as important as starting it. One’s ability to use proper expressions when he meets or leaves other people is an important sign indicating his social status. Exhibiting proper linguistic behaviour in the situations like this increases the person’s credit of social skill in the eyes of the other person he is communicating with, which provides him with an advantage in the later probable communication with the same person.

In order to achieve the goal; that is, in order to rise the learner’s vocabulary to a level that will enable him to express himself correctly in the proper place and time in foreign language, the following elements should especially be considered:

Either abstract or concrete, the German nouns should be learnt with their plural forms, and the teacher should establish this approach as a principle in the lessons. In spite of some generalisation, there is no standard general rule for which article that a German noun takes (der, die, and das) and for how to make the nouns plural. The larger the vocabulary the learner develops in the foreign language, the better he can express himself in oral and written communication. Therefore, the original words with high probability of use in real milieu and their use should take the precedence.

In developing each language skill, a certain period should be assigned to reinforce the new vocabulary, and this method should be made a habit that cannot be neglected in any lesson.

In order to establish a communication in each language, it is important to have the ability to understand what is spoken, and to respond in the way that can be understood by the listeners. So as to achieve this, the authentic words that can be encountered in real linguistic environments, the dialogues and the audio texts in which the words transferred to German from other languages are used should be indispensable materials in each lesson. As the student finds the chance of experiencing and recognition of real language in this kind of habit, it both positively affects the learner’s motivation and contributes to develop the learner’s speaking skill.

Key words: Target Language, Word Stock, Vocabulary, Communication, Auditory Text

The Type of Research: Research

Yabancı dil öğretim sürecinde tarihten günümüze kadar olan dönemde, genel olarak hedef dilde dilbilgisi kurallarının ya da dört temel dil becerilerinden biri veya bir kaçının geliştirilmesine önem ve öncelik verilmiştir. Dilbilgisi çeviri yönteminden iletişimsel yaklaşıma kadar olan dil öğretim metotlarının gelişim ve değişim sürecinde her bir metot bir önceki metotta gördüğü eksiklikten hareketle bir yetinin geliştirilmesini diğerlerine oranla daha öncelikli görmüştür. Dil öğrenen kimsenin iletişimsel yetisinin gelişebilmesi için ise, dört dil yetisinin de hiç birinin bir diğerine üstünlüğünün olmadığı ön kabulünden hareketle, bunların harmonik ve senkronize bir şekilde verilmesi amaçlanmış ve bu amaca ulaşmada hedef kültürün tanınmasının gerekliliğinin önemi anlaşılmış ve “kültürlerarası yaklaşım” ın çıkış noktası da bu görüş olmuştur (Krumm, 2003:118-119). Fakat bu amaca ulaşmada ihmal edilen ya da önemi bir şekilde hafife alınan unsurların başında, hedef dilde gerekli kelime hazinesini geliştirmeye yönelik olarak programlı bir şekilde hareket edilmemesi gelmektedir. Başka bir ifadeyle kişinin öğrendiği yabancı dilde yeterli kelime hazinesine sahip olabilmesi, öğrenileni doğru ve yerinde kullanabilmesi tamamen tesadüfe bırakılmıştır.

Her bir dil kelimelerden meydana gelir ve her dilin kendine özgü kurallarıyla bu kelimeler bir araya getirilerek cümleler oluşturulur ve içinde bulunulan duruma uygun cümleler kurularak iletişim gerçekleşir. Dolayısıyla iletişimin temel şartlarından biri, yeterli kelime hazinesine sahip olmaktır.

Bohn’unda (2003:12) belirttiği gibi “iki veya daha fazla dil arasındaki kelimelerin tam olarak örtüşmemesi olağan dışı bir durum değil, aksine normaldir. Bu tür farklılıklar, insanların birbirleriyle iletişim kurdukları tarihi, sosyal, kültürel ve fonksiyonel şartlardan kaynaklanır. Buradan da anlaşılacağı üzere her dil farklı bir dünyadır. Her dilin kendine ait içerisinde şekillendiği ve evrim geçirdiği tarihi geçmişi ve geçen asırların şekillendirdiği kültürel ve sosyal bir alt yapısı vardır. Dolayısıyla diller arasında, daha doğru bir ifadeyle kültürler arasında tam bir örtüşmenin olmamasından daha doğal bir durum yoktur. Yabancı bir dille ilk kez karşılaşan birine bile bu ön bilgi verilmeli, dolayısıyla dil öğrenen kimsenin hedef dil ve ana dil kelime hazinesi ve ifade şekli, ifade gücü noktasındaki farklılıkların sebep olabileceği *Hayal kırıklığı*’ yaşamasının ve bunu gayet doğal bir durum olarak değerlendiremediği için motivasyonunun zarar görmesinin önüne geçilmelidir.

Öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki, ana dilde bile kişinin aktif olarak kullanabildiği kelime hazinesi pasif olarak sahip olduğunun çok küçük bir bölümünü teşkil eder. Aktif kelime hazinesiyle kişinin iletişim ortamlarında kullanabildiği, pasif kelime hazinesiyle de kişinin günlük gerçek dil ortamlarında kullanamadığı ama ilgili dilde yazılı bir metin okurken ya da sözlü ifadeleri dinlerken anlayabildiği kelimeler kastedilir. Ana dilde günlük tecrübelerimizden de farkedebileceğimiz gibi aktif ve pasif kelime hazinesi arasında kesin sınırlar yoktur. Günlük hayatın akışı içerisinde kullandığımız bazı kelime ve kalıplar zamanla artık kullanılmadığı için pasif kelime hazinesine dâhil olur. Korpus'un da (2004:35) altını çizdiği gibi "dilin duruma uygun kullanımı, dili ana dil olarak kullanan bir kimsede otomatikleşmiştir ve böyle bir kişi çocukluğundan itibaren kendisini kuşatan çevresini dille kavradığı için, dilsel kalıpları bilir. Yabancı dil öğrenen kimsede ise, alışlagelen dilsel kalıplarla kendisini gösteren bu yeti eksiktir". İşte yabancı dilde önemli olan da kelime hazinesini geliştirmek ve özellikle günlük iletişimde ihtiyaç duyulan fakat pasif kelime hazinesinde bulunan kelimeler ve kullanımlarını aktif kelime hazinesine dahil edebilmek, böylelikle onları gerçek iletişim ortamlarında duruma ve amaca uygun kullanabilmektir.

Tam burada ise asıl bir soru karşımıza çıkıyor. Öyleyse bireyin günlük iletişimde ihtiyaç duyacağı kelime hazinesinin amaca uygun bir şekilde geliştirilebilmesi için ne yapılmalıdır?

Bir yabancı dil öğrenme sürecinde öncelikle somut kelimelerin öğretilmesi amaçlanır. Almancada ilk dersten itibaren öğretilmeye başlanan bu somut kelimeler tanımlıklarıyla (der, die, das) ve çoğul şekilleriyle birlikte verilmeli ve bu tür kelime edinim şeklinin de öğrencilerde bir alışkanlık haline gelmesi için çaba gösterilmelidir. Bunun en önemli nedeni, Almancada her ismin bir tanımlığının bulunması ve diğer bir çok dilden farklı olarak isimlerin çoğul şekillerini oluştururken sekiz farklı alternatifin var olması ve birkaç istisna dışında kelimelerin çoğullarını teşkil etmede genel geçerli bir kuralın olmamasıdır (Dreyer, Schmitt, 1999:10). (örneğin Türkçede "ler-lar", İngilizcede birkaç istisna dışında -s harfi kullanılarak kelimelerin çoğulları oluşturulur). Dolayısıyla dilin yapısından gelen bu zorluk ile mümkün olduğunca baş edebilmenin yolu kelimeleri onların adeta ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirilmesi gereken tanımlık ve çoğullarıyla birlikte öğrenmekten geçmektedir.

Kelime hazinesini arzu edildiği şekilde geliştirilebilmesi, yani öğrenilenin hedef kültürde kullanılabilmesi için şuna da özellikle dikkat etmek, önem vermek gerekmektedir: Yabancı dilde konuşabilme yetisinin geliştirilebilmesinin birinci şartının konuşulana anlama, yani duyduğunu anlama yetisini geliştirmek olduğu ön bilgisinden yola çıkarsak, dili öğrenen kimse hangi aşamada olursa olsun, öncelikle yeni kelimelerin kullanıldığı işitsel metinler öğrenciyle her fırsatta buluşturulmalıdır. Özellikle başka dillerden geçen veya telaffuzu kesinlikle Alman sesbilimiyle uyuşmayan ve günlük otantik dilde oldukça sık karşılaşılan kelimelerin (das Budget, die Garage, der Boulevard, der Fan, das Restaurant, der Chauffeur, die Chance vs.) geçtiği işitsel metinlerin dinletirilmesi gerekliliği göz ardı edilmemelidir.

Cümleler kelimelerden oluşur, dolayısıyla cümlelerin hangi durumlarda ve nasıl kullanılacağını bilmek te kelime edinim sürecinin önemli bir parçasını teşkil eder. Burada karşımıza 'Kültür' olgusu çıkmaktadır. Bohn'unda (2003:12) belirttiği gibi "Bir kelimenin anlamı yalnızca tanımlarla açıklanamaz, çünkü her şeyin tam bir tanımı yapılamaz, ayrıca aynı dil cemiyeti, aynı kültür içerisinde bile kelimelerin anlamları üzerinde farklı yaklaşımlar varken farklı iki kültür arasında bu daha da fazla olur". Bundan dolayı yabancı dilde kelime hazinesinin geliştirilmesi kişinin ilgili dilde kendisini iletişim durumuna uygun bir şekilde ifade edebilmesi için son derece büyük önem arz etmektedir.

Dilin içerisinde yoğrulup şekillendiği kültür, Wissler'in ifade ettiği gibi 'Bir halkın yaşama tarzıdır' (Güneş, 1997:10). O halde hedef dili öğrenirken hedef kültürü dikkate almamak ya da yeterince önemsememek dil öğrenim sürecinde boşuna bir çaba içinde bulunmak anlamına gelmektedir. Çünkü dil, hedef kültürde yazılı veya sözlü olarak iletişim kurabilmek için öğrenilir. Bunun için hedef dil öğrenilmeye başlandığı ilk dönemlerden itibaren iki kültürün benzer ve farklılıklarının ders ortamına taşınması gerekir (Padros, Biechele, 2003:36). Bu da öncelikle hedef dilde hangi ifadenin, nerede nasıl kullanılacağı noktasında öğrencinin her fırsatta bilgilendirilmesi ve bilinçlendirilmesiyle mümkün olabilir.

Hedef kültürde iletişimde en önemli unsur, iletişimi başlatacak olan giriş ve selamlama cümleleri ve kalıplarıdır. İlk dersten itibaren bu kalıplarla tanıştırılan öğrenci daha sonraları da bunları kullanma noktasında her zaman teşvik edilmeli, sınıf içi diyaloglarda selamlama ve hal-hatır sorma kalıplarının kullanılması onda bir alışkanlık halini almalıdır. Guten Morgen!, Guten Tag!, Guten Abend! gibi

kullanımların daha çok arada resmi bir ilişkinin söz konusu olduğu durumlarda daha sık kullanıldığı (örneğin resmi bir dairede); Hallo!, Grüss dich!, Tag! Morgen! gibi kullanımların ise daha çok resmi olmayan daha doğal, örneğin çarşıda pazarda dolaşırken bir şekilde yüzü tanıdık gelen insanları selamlamada kullanılabileceği konularında öğrenci bilgilendirilmelidir (Selçuk, 2005:3). Böylelikle mevki olarak kişiden çok üste olan bir kimseyi (Öğrencinin profesöre) ‘Hallo!’ ya da Wie geht’s? şeklinde selamlamanın veya hal hatır soruş şeklinin nezaketsiz bir davranış olarak değerlendirilebileceği anlatılmalıdır (Korpus-Zenderowska, 2004:82-83). Bu tür küçük nüanslar iletişimin gidişatını şekillendiren çok önemli unsurlardır.

Günlük iletişimde konuşulan konuyla ilgili olarak kişinin kendi düşüncesini belirtmek için bazı kalıplardan yararlanması, hem ona kendini daha iyi ifade edebilmesi için zaman kazandırır hem de iletişimde akıcılık sağlar. Bunlardan ‘Ich meine, Ich glaube, Ich denke, Ich vertrete die Meinung/die Ansicht, dass....., Ich bin (nicht) der(selben) Meinung/der Ansicht, dass....., Ich denke anders/genauso wie’ gibi günlük gerçek iletişim ortamlarında oldukça sık kullanılabilecek kalıplar arasında yer alır.

Yabancı dil öğrenen bir kimsenin gerçek iletişim ortamlarında sağlıklı diyaloglar içerisine girebilmesini kolaylaştıracak olan diğer bir nokta da, dilbilgisi derslerinin buna uygun olarak işlenmesi, yani klasik, standart konu takibinden daha çok amaca uygun ve günlük iletişim için gerekli olanın öğrencilerle öncelikli olarak buluşturulması gerçeğidir. Bu teorik ifadeyi biraz daha açarsak, örneğin hemen hemen tüm Almanca dilbilgisi kitaplarında alışlageldiği üzere günlük hayatta daha çok kullanılan (Perfekt) –di’li geçmiş zaman kipinden önce präteritum (Yakın-Basit geçmiş zaman)un öncelikli olarak ele alınması çok ta doğru bir yöntem değildir; çünkü yabancı dil öğrenmenin temelinde hedef kültürde iletişim kurmak yattığı için, –di’li geçmiş zaman, diğer zaman kiplerine göre daha öncelikli ve gereklidir. Yine Konjunktiv II (Dilek kipi) genelde bu tür kitaplarda çok zor ve sıralamada sonlarda yer bulurken, gerçek iletişim ortamlarında “Ich würde gern.....; ‘y’ çok isterim. Ich hätte gern Tee/Limonade: Çayı/limonatayı arzu (tercih) ederim. Es wäre schön/angebracht/ nicht nötig / überflüssig : Güzel/ uygun/gereksiz/lüzumsuz olurdu” şeklindeki kullanımlara günlük hayatta sıkça gereksinim duyulmasından hareketle böyle bir dilbilgisi sunum sıralamasının yanlışlığı kolayca anlaşılabilir. Dolayısıyla kelime edinim ve kalıp öğrenme sürecinde bu klişeleşmiş yöntemi bir yana bırakıp, gerçekten birincil olarak öğrenilmesi gereken cümle ve kalıplar geleneksel konu öncelik sıralamasına bakılmaksızın öğrenciye sunulmalıdır. Daha somut bir ifadeyle yabancı dil öğrencisinin “Ich hätte gern” kalıbına gerçek iletişim ortamlarında “es war einmal” kullanımından daha fazla ihtiyacı olacaktır. (Grammatik lehren und lernen, 2003:128,129; Niemczura, 2000:320) Burada doğru davranış şekli ise, dilbilgisi derslerinde bile gerçek iletişim ortamlarındaki karşılaşma ve ihtiyaç duyma sıklıklarına göre ilgili cümle kalıplarının öğretilmesine öncelik vermektir. Böylece dilin matematiği konumundaki dil bilgisi derslerinde dahi, öğrencinin aktif kelime haznesine ve dil yetilerinin gelişmesine son derece olumlu bir katkı sağlanmış ve öğrenci hedef kültürdeki gerçek dil kullanım ortamlarına hazırlanmış olur.

Yine günlük hayatta gerçek dil ortamlarında öğrencinin en basit diyaloglarda bile ihtiyaç duyacağı dilsel öğeler, konuşma bitiminde vedalaşma ifade eden cümle ve kalıplardır. Çünkü iletişimi bitirmek te iletişime başlayabilmek kadar önemlidir. Biriyle kurulan iletişimin sonunda ondan ayrılırken, iletişimi sonlandırırken yerinde ifadeler kullanabilme yetisini sergileyebilmek kişinin sosyal yönünü göstermesi açısından önemlidir; böyle bir durumda uygun dilsel davranışı gösterebilmek kişinin iletişimde bulunduğu kimse gözünde sosyal ilişki beceri notunu yükseltir. Bu da ileride aynı kişiyle kurulacak muhtemel iletişim durumlarında bir avantaj sağlar. Bu açıdan “Guten Tag”, Guten Abend, Auf Wiedersehen, Tschüs!, Mach’s gut!, alles Gute, Schönes Wochenende, Bis bald, Bestelle bitte Grüsse an....., ya da telefon konuşmalarını bitirirken “Auf Wiederhören” (Korpus-Zenderowska, 2004:82-83) gibi ayrılma, vedalaşma ifade eden kullanımlara hakim olma, neyi, nerede ve nasıl kullanması gerektiği noktasında bilgi sahibi olma, kişinin iletişim içerisinde bulunduğu kimse karşısında saygınlığını arttıracığı ve onda bırakacağı izlenimi olumlu yönde etkileyeceği gibi, dili öğrenen kimsede özgüvenin gelişmesi açısından da son derece gereklidir.

Sonuç

- Dil öğrenimine yeni başlayanlarda öncelikle somut kelimelerin ve gerçek dil ortamlarında günlük hayatta yararlanabileceği cümle kalıplarının verilmesi gerekir.

- Daha ilk baştan itibaren ister somut ister soyut olsun öğrenilen Almanca kelimeler tanımlıklarıyla, çoğullarıyla öğrenilmeli ve öğretici de bunun önemi ve gerekliliği açısından bilinçlendirilmelidir. Her ne kadar bazı genellemeler yapılsa da unutulmamalıdır ki, kelimelerin hangi tanımlıkları (der, die, das) aldığı ve kelimelerin çoğullarının nasıl oluşturulduğu noktasında genel geçerli bir kural bulunmamaktadır.

- Her ne kadar pasif kelime hazinesi de önemli olsa, hem yazılı hem de sözlü iletişimde öncelikle gerekli olan aktif kelime hazinesinin yeterli olmasıdır. Bunun için kullanılma olasılığı yüksek ve özgün, yani günlük iletişim ortamlarında en çok faydalanılabilecek kelime ve kullanımlara öncelik verilmelidir.

- İster okumayı ya da yazmayı isterse konuşma yetisini geliştirmeye yönelik derslerde olsun, her dersin başında ya da sonunda belirli bir zaman dilimi yeni kelimelerin pekiştirilmesi için ayrılmalı ve bu öğretim sürecinde kesinlikle ihmal edilmemesi gereken bir alışkanlık halini almalıdır.

- Yabancı dilde sözlü iletişim kurulabilmesi için, söyleneni anlayabilmek ve söylediğinin de karşı tarafça anlaşılması gereklidir. Bu nedenle gerçek dil ortamlarında rastlanabilecek otantik kelimeler, özellikle başka dillerden Almancaya geçen ve gündelik hayatta çok karşılaşılan kelimelerin yer aldığı diyaloglar, işitsel metinler öğrenciye her fırsatta dinletirilmelidir. Bu tür bir alışkanlık, hem gerçek dili görüp tanıma imkanı bulabildiği için öğrenci motivasyonu üzerinde olumlu bir etki yaratacak, hem de konuşma yetisinin gelişmesine ve doğal, gerçek dil kullanımına büyük katkı sağlayacaktır.

- Dil ve kültür birbirini tamamlayan, iç içe geçmiş ayrılmaz iki unsurdur. Eğer öğrenilen bir kelimenin ya da kalıbın nerede, ne zaman, nasıl ve hangi durumlarda kullanılacağı konusunda öğrencide bilgi boşlukları varsa, yani hedef kültür yeterince tanınmıyorsa sağlıklı bir iletişimin kurulabilmesi beklenemez. Bundan dolayı, özellikle konuşma kalıplarının hangi ortamlarda ve nasıl kullanılacağı konusunda öğrenciye yardımcı olunmalıdır. Bu da ancak hedef kültürün gerçek dil ortamlarından alınan görsel ve işitsel malzemelerin sınıf ortamına taşınmasıyla mümkün olabilir.

Kaynakça

- Bohn, R.(2003): Propleme der Wortschatzarbeit. München: Langenscheidt.
- Dreyer, H.- Schmitt R. (1999): Lehr- und Übungsbuch der deutschen Grammatik. Germany: Verlag Für Deutsch.
- Funk H., Koenig M. (2003): Grammatik lehren und lernen. München: Langenscheidt.
- Güneş, S.(1997): Türk Dil Bilgisi. İzmir: D.E.Ü. R. Matbaası.
- Selçuk, A.(2005): Kültürlerarası İletişim Açısından Gündelik İletişim Davranışları. S.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 13, 1-17.
- Korpus-Zenderowska G. (2004): Sprachliche Schematismen des Deutschen und ihre Vermittlung im Unterricht DaF Frankfurt am Main: Peter Lang.
- Krumm, H.J. (2003): Lehr- und Lernziele: Handbuch Fremdsprachenunterricht. Tübingen und Basel: A. Francke Verlag.
- Niemczura, A. (2000): Kommunikative Grammatikübungen zum Ausdruck der Abgeschlossenheit am Beispiel des Perfekts. In: Convivium, Germanistisches Jahrbuch Polen, Bonn: DAAD.
- Padros, A.-Biechele, M. (2003): Didaktik der Landeskunde. München: Langenscheidt.